

Najbrže se je hotel še jeziti in braniti, kar se je začelo strašno grčanje, in iz lesa je prišel črn medved. Škrat se je ustrašil in hotel ubežati, a ni utegnil v svoje duplo, medved mu je zagrabil pot. „Medved, gospod mili!“ prosil je z žalostnim glasom, „usmili se me, in jaz oddam tebi vse svoje zaklade, vse dragoceno kamenje!... Ne jemlji mi življenja! Kaj bi ti koristilo, ako ubiješ tacega nesrečnega škrata, kakor sem jaz? Saj bi me še na zobéh ne čutil. Pokusi rajše ti deklici! Védi! to sta izvrstna kosca, mastna, kakor prepelici; pokusi, na zdravje...“ A medved ni poslušal zléga starca, nego udaril ga je s tace in škrat je izdihnil dušo. Deklici sta zbežali, a medved je zaupil za njima: „Snežinka, Rožica! ne bojta se, pridita k meni!“

Spoznali sta glas in obstali. Ko je prišel medved k njima, odgrnil si je medvedji kožuh, in zagledali sta krasnega mladega človeka v zlatej obleki. „Jaz sem knez,“ dejal je, „ta brezvestni škrat me je zaklel v medveda in mi pobral vse moje zaklade; moral sem se kot medved potikati po gozdu, in še le njegova smrt me je osvobodila. Zdaj je prejel plačilo za svojo neusmiljenost.“...

Snežinka se je omožila s knezom, a Rožica z njegovim bratom. Razdelili so si ogromne zaklade, katere so našli v škratovej jami. Stara mati je preživela še mnogo let v miru in sreči med svojimi otroci. Izkopala je iz vrta oba rožna grma, presadila ju v posode in postavila na svoje okno. In ta nista prenehala roditi vsako leto krasno cvetje — belo in rudeče.

Iz ruščine preložil Ksaverij.

V jeséni.

kako hitro
Listje odpada —
Hitro nam leta
Minejo mlada.

V vrtilih cvetíce
Vse so zvenéle —
Cvetke mladosti
Bodo svetéle.

Ptice v dežele
Gorke letijo —
Dnevi radósti
Ž njimi bežijo.

Veter drevesca
Gola vpogiblje —
V meni pa tožno
Srce se ziblje.

Megla pokriva
Plan in doline —
Časov zakriva
Srečnih spomine.

Skóraj bo skóraj
Jésen minila,
Nas in naravo
Zimi zročila.

Savo Zorán.

V boj.

Srečno mila domovina,
Srečno kraj domači moj:
Srečno hišica rojstvena:
Z brati pojdem v smrtén boj.

Kri prelival bom za tebe,
Tebe z mečem branil bom,
Smrtne rane bom za tebe
Sekal, o preljudi dom.

Če me smrtna moč ne vzame,
K tebi dom spet vrnem se,
Ker spoštujem te in ljubim,
Ker le ti si moje vsé.

Če pa smrt s kosó nemilo
V boji mene dohití:
Domovina bodi srečna
Saj za tebe se zgotí.

J. Zagorski.